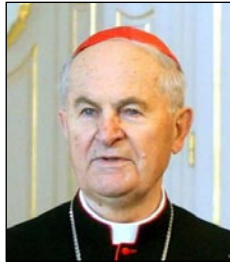

LA MISTERO DE KRISTO

Ĉe intereso pri la persono de Kristo devas la kristano atenti, ke li ne tro okupigu per serĉado de la respondoj al nekompetentaj, artefaritaj kaj perfortemaj malfacilaĵoj. Se li kun bona volo eklegas

Evangeliojn kaj la unuan kristanan verkaĵon, multaj malfacilaĵoj mem malaperos kaj la persono de Jesuo Kristo aperos en la tuta historia eĉ superhistoria grandeco, kaj oni povas diri, ankaŭ en sia mistero.

Kion oni opiniassub “mistero” de Kristo?

Per tio oni opinias la tutan realecon de lia personeco, la tutan plenecon de lia estado, kiel tion montras al ni en la lumo de la kredo ekde la komenco de la kristana komuneco “lia dieco eĉ homeco, lia enkarniĝo, savo kaj gloriĝo, lia unuaeco en kreitaĵo, ĉeestado en nia historio eĉ la rolo post la morto, en fino de la tempoj kaj en eterneco. Kristo estas ŝlosila persono ne nur en la historio, sed ankaŭ en nia kredo kaj la vivo. Ja ne vane ni laŭ Li nomiĝas “kristanoj”. Nia religio nomiĝas kristana tial, ĉar ĝi havas sian devenon eĉ originalecon en la mesaĝo de Kristo, en lia persono kaj mistero.

Eble estus bone iom detaligi almenaŭ kelkajn el la menciitaj aspektoj.

Pli bone antaŭ ol ilin pli detaligi, estos unue fari malongetan enkondukon al la fontoj de tiu kredo kaj instrukcion al ilia pliprofundigo.

Esenca kaj originala en nia kredo estas antaŭ ĉio la fakto, ke Jesuo Kristo estas Dio, kiu fariĝis homo, do la kredo pri la enkarniĝo.

Rakonto de la Evangelioj pri la enkarniĝo kaj naskiĝo de Jesuo Kristo eĉ malgraŭ la orientala literatura formo restas realis-

ma kaj klare esprimanta kredon, ke Jesuo, antaŭanoncita Emanuel – “Dio kun ni” – fariĝis perfekta homo akceptante plenan homecon kun ĉiuj konsekvencoj: Li naskiĝis, kreskis, evoluiĝis, laboris, estis laca, instruis, sentis, suferis, amis, ploris, ĝojis – Li verdiere estis unu el ni.

Jes, la kristanoj kredas la samon, kion pri Kristo asertis Petro, kiel tion notis la evangeliisto Mateo: “Vi estas la Kristo, la Filo de la vivanta Dio!”

La Filo de Dio la Patro, egala kun Li kaj unueca tiom kun Li, ke kiu vidas Kriston, vidas la Patron, kiel tion ekscias apostolo Filipo (komp. Joh 14,9). Kristo estas la dua dia persono, bildo kaj ideo de la Patro, laŭ Paŭlo, alinome ankaŭ Saĝeco de la Patro aŭ Vorto, kiel Lin nomas Johano. La kvara evangeliisto sin moviĝas en tiu ideo mondo kaj ne transprenas filozofion de Filon Aleksandria, kiam li nomas la Filon de Dio per la nomo Vorto - Logos kaj kiam li skribas pri Li:

“En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto estis kun Dio, kaj la Vorto estis Dio... Ĉio estiĝis per Li; kaj aparte de Li estiĝis nenio, kio estiĝis... Kaj la Vorto fariĝis karno kaj loĝis inter ni, kaj ni vidis lian gloron, gloron kvazaŭ de la solenaskita de la Patro... Neniu iam vidis Dion; la solenaskita Filo, kiu estas en la sino de la Patro, Lin deklaris” (Joh 1, 1.3.14.18).

Ĉirkaŭe tridek jarojn antaŭ ekesto de la Evangelio de Johano Paŭlo predikis la saman kredon, kiam li skribas al Koloseanoj pri Kristo:

“Li estas bildo de la nevidebla Dio, la unuenaskito inter la tuta kreitaro; ĉar en Li kreiĝis ĉio en la ĉielo kaj sur la tero, ĉio videbla kaj nevidebla, ĉu tronoj, ĉu regecoj, ĉu estrecoj, ĉu aŭtoritatoj; ĉio kreiĝis per Li, kaj por Li” (Kol 1 15-16).

Do nenia sinsekva diecigado de la homo Jesuo el Nazareto, sed la sama kredo je lia dieco ĉe Mateo, ĉe Johano kaj en la ceteraj

Evangelioj jam dum la vivo de Jesuo kiel post lia resurekto; la sama en Jerusalemo kiel ankaŭ en la ekleziaj komunumoj fonditaj fare de Paŭlo en Romo, en Grekujo kaj en Malgranda Azio.

La Filo de Dio fariĝis homo kun ĉiuj homaj kapabloj, racio, volo, sentoj. Tio estas enhavo de la enkarniĝo.

La Filo de Dio iĝis homo sen tio, ke Li ĉesus esti Dio. Tiu la sama Jesuo Kristo iradas sur israela tero, predikas, instruas, manĝas, dormas, sed faras eĉ miraklojn, revivigas mortintan Lazaron kaj deklaras pri si: “Mi kaj la Patro estas unu... Tiu, kiu vidis Min, vidis ankaŭ la Patron” (komp. Joh 10,30; 14,9). Paŭlo klarigas unuecon de la dia kaj homa natureco en Kristo en la letero al Filipianoj tiel:

“Li estante en la formo de Dio... alprenante la formon de sklavo, fariĝante laŭ la bildo de homoj” (komp. Fil 2, 6-11).

Jesuo Kristo do estas pli multe ol iu *Übermensch*, superhomo. Li estas Diohomo, Li estas unuparta dia-homa personeco, Li estas enkarniĝinta Dio. Tial Li estas por ni kristanoj nesuperebla instruisto, modelo, helpanto. Des pli multe, ke Li ankaŭ nun vivas kaj estas proksima al ni kiel amiko kaj frato. Nur en tiu ĉi perspektivo estas eble kompreni sincerecon de la voko de Paŭlo: “Kiu apartigos min de la amo de Kristo? Ĉu aflikto, aŭ turmento, aŭ persekutado?” (Rom 8,35).

La enkarniĝo estas stilo de la agado de Kristo. Li plue ankorpigas homan, nevideblan povon en la videblajn rimedojn. Lia eklezio estas videbla, homa, sed ankaŭ nevidebla, dieca. Liaj sakramentoj estas videblaj signoj kaj rimedoj de la nevidebla graco.

Kio ankoraŭ indas al si memoriĝi pri Kristo?

La persono de Kristo altiras, ĉar Li estas tre riĉa. El tiu riĉeco indas al ni memoriĝi ankoraŭ lian savan verkon. Pro mallongeco de la spaco estos plej bone citi tion, kion instruas la Dua Vatikana Koncilio pri la savo:

“La eterna Patro el tute libera kaj mistera decido de siaj graco kaj boneco kreis la tutan mondon, altigis homojn al la partopreno je Dia vivo kaj ne forlasis ilin, eĉ ne kiam en Adamo ili falis, donante al ili ĉiam savodonajn rimedojn kun konsidero al Kristo, la Savinto... Kaj tial Kristo, por plenumi volon de la Patro, fondis la ĉielan regnon surtere, revelaciis al ni ĝian misteron kaj per sia obeemo Li realigis la savon...” (Lumo de la nacioj, 2-3).

“Tiun ĉi verkon de la homa savo kaj perfekta glorigo de Dio ... realigis Sinjoro Kristo precipe per la paska mistero de sia beata martirigo, resurekto kaj la glora ĉieleniro: per tio Li pereigis nian morton kaj resurektinte renovigis nian vivon” (Konstitucio pri la sanktega liturgio, 5).

La sinteno de ĉiu aparta kristano al la fakto, ke Kristo savis lin, devus simili tiun, kiun prenis la apostolo Paŭlo, kiu ne ekkonis Jesuon dum lia surtera vivo – tiel same kiel neniu el ni – sed ĉe tio li antaŭ realeco de la kruco ekkomprenis valoron de lia elaceta morto: “Li min amis kaj pro mi mortis!”

Ĉu Kristo havas ian sencon por la historio kaj la estonteco?

Tiu ĉi demando meritis pli longan respondon. Sed sufiĉu prinoti, ke Kristo konstante vivas kaj ĉeestadas en la homa historio, ke al Li senkonscie ĉio direktas, ke Li nin ĉiujn atendas. Ankaŭ ĉi tie konvenos multenhava citaĵo el konstitucio de la Dua Vatikana koncilio pri la Eklezio en la nuntempa mondo:

“La Dia Vorto, pere de kiu ĉio estiĝis, fariĝis karno, por ke kiel perfekta homo Li ĉiujn savu kaj ĉion en si unuigu. La Sinjoro estas celo de la homa historio, fajrujo, en kiu koncentriĝas sopiroj de la historio kaj la civilizacio, mezpunkto de la homa generacio, konsolo de ĉiuj koroj kaj plenumo de iliaj strebadoj. Lin la Patro resurektis el la mortintoj, altigis kaj sidigis dekstre de si, starigis Lin juĝisto de la vivantoj kaj la mortintoj. Vivigitaj kaj arigitaj en lia Spirito

ni iras renkonte al kulminigo de la homa historio, kio akordiĝas kun lia plena decido: “En Kristo unuigi ĉion, kio estas en la ĉielo kaj sur la tero”. Mem Sinjoro diras: “Jen, mi rapide venos kaj mia rekompenco estas kun

mi, por repagi al ĉiu laŭ lia faro! Mi estas la Alfa kaj la Omega, kiu estas kaj estis kaj venos” (Ĝojo kaj espero, 45).

El broŝuro Kristo hieraŭ kaj hodiaŭ (Kristus včera i dnes) de Kard. Jozef Tomko